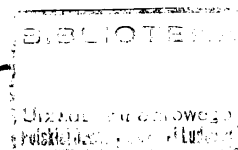

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY F23L 1/02

Nr 5116.

Kl. 24 i 6.

Paul Lucien Meurs-Gerken
(Nijmegen, Niderlandy).

Doprowadzanie powietrza do długich rusztów wiszących.

Zgłoszono 15 kwietnia 1924 r.

Udzielono 5 czerwca 1926 r.

Jak wiadomo, przy ruchomych rusztach skośnych albo przesuwowych rusztach schodowych do właściwego rusztu przylegała początkowo żużlowa płyta, która tworzyła zamknięcie pomiędzy przestrzenią paleniskową i powietrzem zewnętrznym. Na niej zbierał się żużel, który wypalał się mniej lub więcej i wywoływał pewne spiętrzenie warstwy węgla na dolnej części rusztu, które było pożądane dla dokładniejszego spalania. Od czasu do czasu były żużle usuwane przez wywracanie płyty.

Ze wzrostem wymagań zaczęto stosować specjalne ruszty żużlowe, które zwykle były poziome albo lekko pochylone, a przy samoporuszających się rusztach mogły być ukształtowane, jako ruszty wiszące, przyjmujące udział w ruchu i tem zapobiegające

wytwarzaniu się brył. I tu znów celem było spiętrzenie warstwy paliwa przy dolnym końcu rusztu i wypalanie żużli. Przy krótkich rusztach wiszących, których długość nie przekraczała pół metra, dla wywołania wypalania wystarczało stosowanie przewiewu kominowego.

Stosunki te zmieniły się zasadniczo, gdy fabrykanci kotłów zaczęli budować wciąż wyższe kotły, które w stosunku do powierzchni grzejnej stawały się wciąż węższe. Z drugiej strony z konieczności używania mniej wartościowego paliwa powstawała znów znaczna trudność osiągnięcia tego na krótkich powierzchniach rusztowych i trzeba było stosować ruszt wiszący znacznej długości w stosunku do rusztu głównego, wskutek czego znaczna część przebiegu spa-

lania musiała się odbywać na ruszcie wiszącym tak, że taki ruszt wiszący, który może mieć aż do dwóch metrów długości, działał w pierwszej części całkowicie jako ruszt paleniskowy, a w drugiej części, jako ruszt żużlowy, gdzie żużle całkowicie się spalały i były możliwie chłodzone. Gdy ruszt żużlowy poddaje się, jak dotychczas, działaniu przewiewu kominowego, to działająca jako strefa spalinowa część cierpi z powodu braku powietrza, gdyż może być osiągnięte tylko niekompletne spalanie, gdy z drugiej strony strefa żużłowa rusztu działa bez zarzutu.

Przy stosowaniu nadmuchu do rusztu żużłowego osiąga się w strefie spalinowej dobry wynik, ale wtedy doprowadza się zbyt dużo powietrza do strefy żużłowej.

Próbowano wadzie tej zapobiec w ten sposób, że pracowano kolejno przy stosowaniu nadmuchu i przewiewu kominowego, ale wtedy należało brać pod uwagę niedogodność zmiennej pożytecznej powierzchni rusztu, przyczem konieczna była staranna uwaga, by przy zwiększonym obciążeniu przedstawiać w odpowiedniej chwili nadmuchi, a przy słabym obciążeniu — przewiew kominowy.

Według wynalazku wady te mają być usunięte przez zastosowanie prostego środka.

Wynalazek polega na doprowadzaniu powietrza do długich rusztów wiszących, przy których zbliżona do głównego rusztu część znajduje się pod działaniem nadmuchu, a zbliżona do żużłowego końca część — pod działaniem przewiewu kominowego, co osiąga się przez podział przestrzeni pod rusztem na dwa urządzenia nadmuchowe, z których jedno zasilane jest nadmuchem, a drugie — znajduje się pod działaniem przewiewu kominowego.

Przykład wykonania przedmiotu wynalazku

jest przedstawiony na rysunku załączonym w widoku z boku, częściowo w przekroju.

Przesuwowy schodowy ruszt *a* składa się z poruszających się tam i z powrotem rusztowin, przy których w wiadomy sposób są zawieszone rusztowiny *b* długiego żużłowego rusztu tak, że przyjmują one udział w ruchu. Przestrzeń pod rusztem wiszącym zajęta jest przez dwa urządzenia nadmuchowe *c*, *d*, z których zbliżone do głównego rusztu *c* zasilane jest nadmuchem, a drugie *d* znajduje się pod działaniem przewiewu kominowego, t. j. strefa spalinowa obsługiwana jest nadmuchem, a strefa żużłowa — przewiewem kominowym, w ten sposób każda ze stref otrzymuje pomyślnie dla siebie doprowadzanie powietrza, wskazane strzałkami.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Doprowadzanie powietrza do długich rusztów wiszących, znamienne tem, że zbliżona do głównego rusztu część jest wystawiona na działanie nadmuchu, a zbliżona do żużłowego końca część — na działanie przewiewu kominowego.

2. Doprowadzanie powietrza według zastrz. 1, znamienne tem, że przestrzeń pod wiszącym rusztem (*b*) zajęta jest przez dwa urządzenia nadmuchowe (*c*, *d*), z których jedno (*c*) umieszczone jest pod strefą paleniskową rusztu i zasila się nadmuchem, a drugie (*d*), będąc pod działaniem przewiewu kominowego, mieści się pod strefą żużłową.

Paul Lucien Meurs-Gerken.

Zastępca: M. Brokman,

rzecznik patentowy.

